

ÚSMEV

Vianoce sú domov

september-december

Milí naši čitatelia!

Blíži sa čas vianočný a vtedy si asi každý uvedomíme cenu domova, cenu rodiny aj keď sme od nej častokrát d'aleko.

Tak ako je to vlastne s domovom? Ako rozumieť tomuto pojmu? Ved' vieme, že sa tento výraz objavuje pomerne často a v najrôznejších súvislostiach a situáciách.

Pochopiť a popísať "domov" je vlastne všeobecne veľmi neľahké a možno objektívne vzaté nemožné. Ved' domov - to je o prežívaní, rozdiel medzi tým, čo je pre nás domovom, a cudzota, medzi nenápadnosťou domova a cudzokrajnosťou diaľok. Domov je to, čo je prestúpené dôvernou známosťou, nenápadnosťou a každodennosťou, ktorá však nemá rys banality, ale je opakom cudzoty, exotiky. Mimochodom, aby sme poznali, čo je pre človeka domov, musíme z neho odísť, byť vyhnaní, stratiť ho. Aby sme nadobudli vedomie dôležitosti domova, musíme zakúsiť ono "medzi", rozdiel. To je často spojené s duševným nedostatkom, bolesťou zo straty.

V nasledujúcom čísle nášho školského časopisu predkladáme rôzne ukážky textov, ako si domov predstavujú naši žiaci.

Dúfame, že tieto vianočné sviatky prežijete všetci v láske, porozumení a do nového roku vám prajeme v, že tieto vianočné sviatky prežijete všetci v láske, porozumení a do nového roku vám prajeme veľa zdravia, úspechov v škole a sil pri polročnej klasifikácii. Tešíme sa na spoločné chvíle, ktoré od januára pät' spolu prežijeme.

Redakčná rada.

„Domov sú ruky, na ktorých smieš plakať.“ M. Válek

(úvaha)

Čo vlastne znamená pre niektorých z nás domov? Ja si myslím, že pre každého znamená domov niečo iné. Pre niekoho to môže byť rodina, pre niekoho domov detský, pre niekoho domov náhradný.

Som toho názoru, pretože poznám veľa ľudí, pre ktorých domov znamená rodina náhradná a nie tá skutočná alebo lepšie povedané, cítia sa viac doma vo svojom náhradnom domove ako vo svojom skutočnom. Prečo to tak vlastne je? Na otázku však len ťažko dostať odpoveď. Myslím si, že každý musí sám nájsť domov, v ktorom sa cíti dobre. Pre niekoho to bude domov rodičovský a pre iného neskôr jeho vlastný. Pre mňa je to zatiaľ domov rodičovský, pretože sa tam cítim dobre a vždy sa tam môžem vrátiť, či už v smútku alebo v radosi. V podstate mám všetko, čo potrebujem a dostala som z domu aj veľa vecí, ktoré využijem v živote. Sú to napríklad: vstúpenie kresťanstva, láska, nádej, úcta k ľuďom, slušné správanie a v neposlednom rade aj právo na život. Myslím si, že je a vždy to aj pre mňa bude miesto, kde sa môžem prísť vyplakať. Ale položme si otázku, je to tak v každom domove? Podľa môjho názoru by mal domov brať takto každý z nás. Podľa mňa by mal byť každý domov miestom, kde sa môže dieťa vrátiť nech sa deje čokoľvek. Ako som už na začiatku písala, niekto môže brať ako domov svoj domov náhradný. Je jedno, aký to je, ide hlavne o to, aby vôbec ten dom, v ktorom sa môže vyplakať našiel. Myslím si, že je jedno, či ho nájde v tridsiatich rokoch, piatich rokoch alebo v sedemdesiatich rokoch. Myslím si, že je to aj životné šťastie nájsť domov, v ktorom sa človek bude môcť vyplakať, ale aj vždy s radosťou vrátiť.

Pán Válek teda krásne vystihol pointu domova v tomto citáte. Na tomto citáte by sa mala podľa mňa zakladať rodina. Aj rodičia by mali vo svojej rodine a vo svojom domove myslieť na to, aby pre svoje deti vytvorili hniezdo, kde sa môžu vždy vyplakať, postáčať, ale hlavne s radosťou vrátiť.

Eliška
Bajzíková

„Domov sú ruky, na ktorých smieš plakať.“ M.Válek

Ľudia dlhé roky hľadajú priateľov, lásku. Nieкого, komu sa môže doslova vyplakať na ramene. Niektorí ľudia utekajú od svojich rodín.

Predstavte si deti, mládež vyrastajúcu v detských domovoch. Majú vlastne niečo? Zamysleli ste sa niekedy nad tým?

Existujú matky, ktoré bijú svoje deti, pijú alkohol a nezaujímajú sa o svoje ratolesti, ale sú aj otcovia, ktorí svoje ženy bijú pred očami svojich detí. Čo z takého dieťaťa môže vyrásť? Tá žena potrebuje oporu v niekom, koho dobre pozná. To isté platí u dieťaťa, potrebuje taktiež rodinu a lásku. V detských domovoch si môžu vytvoriť vzťah s personálom, vidia v nich rodičov, ktorí z nich vychovali dobrých ľudí. Každodenne im s niečím pomáhajú, učia ich slušnému správaniu.

V každom živote sa premieľa veľa ľudí. Prídu, odídu a stále dookola. Niektoré vzťahy pretrvávajú mnohé roky. Päť, desať, pätnásť rokov... Môže nastať situácia, keď ujst' z reality, bude skvelý nápad. V tej chvíli nikdy nezostaneme sami, vždy sa niekto ochotný nájde. Či už váš priateľ, súrodeneц, rodič. Nikdy nezostanete sami. Treba si tých ľudí vážiť.

Domov nie je súčet predmetov medzi štyrmi stenami. Domov tvorí rodina. Domov. Tak krátke, ale tak dôležité a významné slovo. D ako dôvera. Všet' rodina si má dôverovať! V ako viera. Viera v to, že sa budem mať vždy kam vrátiť. V živote človeka sú aj dobré situácie, spomienky, ale taktiež zlé. Čo si myslíte vy, čo je domov? Domov sa dá prirovnať aj ku hniezdu, pretože človek si domov chráni zubami - nechtami.

Človek sa musí vyrozprávať, vyplakať, aby sa cítil nakoniec lepšie.

Veronika Belianska

„Domov sú ruky, na ktorých smieš plakať.“ M. Válek

„Domov sú ruky, na ktorých smieš plakať“. Zaujímavá a pravdivá myšlienka. Nad týmto citátom by sme sa mali pozastaviť a porozumieť mu hlbšie.

Čo je vlastne domov? Je to strecha nad hlavou? Je to prázdny dom, v ktorom prespávate? Alebo je to dom, v ktorom žije nešťastná rodina? V ktorom prevláda bolesť a strach? Na tieto otázky existuje mnoho odpovedí. Niektorí ľudia považujú za domov miesto, kde prespávajú bez ohľadu na to, s kým a ako tam žijú. Iní ľudia zase za domov považujú len takí, kde sa cítia bezpečne.

A potom je tu skupina ľudí, pre ktorých je domov určitý človek. Nie je to pre nich domov, miesto, kde môžu prespať. Je to pre nich osoba, ktorá im dáva rovnakú a pravú funkciu domova. Osobne sa zaradujem medzi túto skupinu. Dom, v ktorom žije nešťastná a utrápená rodina nie je domov. Osoba, pri ktorom cítite bezpečie, pri ktorej ste šťastná, a pred ktorou môžete povedať čokoľvek je domov. Nezáleží na tom, kde ste, ak ste s tou správnou osobou. Je vám jedno, či ste vo veľkom a luxusnom dome alebo len v malom, starom byte, stále sa cítite bezpečne ako doma. Predstava ako prídete po ťažkom dni domov a na gauči vás čaká milovaná osoba ochotná vypočuť si vaše starosti je omnoho krajšia, ako predstava prísť utrápený a smutný do prázdneho domu. Je krajšie plakať v náručí osoby, ktorú milujete, ako plakať sám? Je domov stále len strecha nad hlavou? Strecha nad hlavou bez ľudí, ktorí vám pomôžu? Alebo je domov človek, ktorý vás chápe a vie vám pomôcť? Je to človek, ktorý pri vás stojí nielen, keď sa smejete, ale aj keď plačete? Alebo sú to stále len chladné steny prázdneho bytu či domu?

Na tieto otázky nečakám rovnaké odpovede. Každý má iné priority. Každý má svoju predstavu o šťastnom domove. Ale moja odpoveď je jednoduchá. Domov je vtedy, ak vás tam čaká osoba, pri ktorej môžete zdieľať šťastie aj nešťastie, plač aj smútok.

Linda Benaoudiová

„Domov sú ruky, na ktorých smieš plakať.“ M. Válek

(úvaha)

Ludia na celom svete hovoria, že domov je miesto, kde sa vždy vrátíme a kde máme od narodenia až po smrť ochranu. Šťastný človek je ten, ktorý má svoj domov. Ale čo tí, ktorí svoj domov, svoje hniezdo, svoju ochranu nemajú?

Naši rodičia založili domov kvôli nám, kvôli svojim deťom, aby sme sa vždy cítili bezpečne, aby sme neboli nikdy sami. Ich rodičia to zas robili pre nich a vždy to tak bude. Vždy budeme budovať domovy pre naše deti a ich deti.

Doma sa nemusíme nikto na nič hrať. Poznáme sa navzájom a rešpektujeme sa. Rešpektujeme navzájom aj naše chyby. Všetci sa navzájom milujeme. Každý domov by mal fungovať na tomto princípe.

Väčšina ľudí na svete zo svojho rodného domova odchádza hneď potom, čo si založia svoje vlastné rodiny. Je to podľa mňa dobré. Zakladajú tak ďalšie, nové pre svoje deti. Nikto by nikdy nemal zabúdať na svoj rodný domov. Každý tam strávil svoje detstvo, svoje výhry aj prehry. Prežili sme tam najkrajšie spomienky z našej mladosti.

Veľmi mi je ľúto tých, ktorí o svoj domov prišli. Nevieť si ani predstaviť to, keby nemám svoj. Kam by som sa šla vyplakať po rozchode so svojou prvou láskou? Komu by som sa pochválila s jednotkou zo školy?

Miroslav Válek to vystihol dokonalo. Rodina je niečo, na čo sa môžeme vždy spoľahnúť. Nemusíme sa teda báť, že nás nikto nevypočuje. Každému prajem takú rodinu a taký domov, ako mám ja. Vždy sa na moju rodinu môžem spoľahnúť. Moja rodina ma vždy podporí a môžem sa do ich rúk vyplakať. Nech má každý taký domov, ako mám ja.

Miroslava Mihoková

„Domov sú ruky, na ktorých smieš plakať“ Je to veta, ktorá ma núti zamyslieť sa. Zamyslieť sa nad svojim životom.

Čo si predstavím pod slovom domov ? To je tá správna otázka. Domov je pre mňa miesto, v ktorom sa cítim bezpečne, šťastne a dobre. Doma by sme nemali mať strach alebo sa cítiť nepríjemne. Veľakrát som premýšľala o tom, ako sa cítia ľudia, ktorí nemajú domov. Celé dni sú vonku a nemajú sa kam vrátiť. Ako to prežívajú ? Ako sa cítia ?

Pre každého človeka znamená domov niečo iné. Žena, ktorú doma čaká dobrý a citlivý manžel sa teší z práce domov. Ale žena, ktorú manžel týra? Tá má strach vrátiť sa domov. Myslím si, že práve takýchto situácií je na svete milión. Alebo viac?

Deti, ktoré žijú v detskom domove nikdy nedostanú od opatrovateliek toľko lásky, koľko naozaj potrebujú. A o starých ľuďoch v domove dôchodcov tiež nebude postarané s láskou. Pre ľudí, ktorí pracujú v takýchto inštitúciách, je to len spôsob ako sa užiť. Nemôžu sa nijako citovo viazať na osoby, s ktorými prichádzajú do kontaktu. Nebolo by to dobré pre ich duševné zdravie. Domov má byť miesto, v ktorom vládne pokoj, nie chaos. Má to byť miesto, kde žijú ľudia, na ktorých sa vždy dá spoľahnúť. Rodina, ktorá pomôže v ťažkej situácii.

Pre mňa znamená domov viac ako len obyčajné slovo. Pre mňa je to miesto, kde človek žije so svojou rodinou a prežíva tam svoje detstvo, mladosť i starobu. Doma sú najkrajšie spomienky v kruhu rodiny a najbližších príbuzných.

Skúsme sa teda zamyslieť nad tým, čo domov naozaj pre nás znamená. Starajme sa o svojich starých rodičov, kým sa dá. A dávajme lásku všetkým ľuďom na svete. Myslím si, že potom by bol svet krajší a lepší.

Michaela Gajdošová

Často sa zamýšľam nad tým, kto som, čo som a čo je mojim domovom. Či je to práve miesto, kde som sa narodila, kde žijem, alebo kam ešte len pôjdem a budem žiť. Je to len jedno miesto alebo ich je viac ?

Na moje vnútorné otázky mi nikto neodpovie, dokonca niekedy neviem, či si na ne viem odpovedať ja sama.

Zistila som, že domov netvorí len materiálne zabezpečenie a strecha nad hlavou, ale ľudia, na ktorých nám záleží. Práve tí robia dom domovom. Chladným múrom dodávajú teplo a aj z obyčajnej chatrče vytvorí palác. Často si neuvedomujem, čo všetko pre mňa blízki robia, a čo všetko pre mňa znamenajú. V slabej chvíľke poviem slová, ktoré zraňujú ich bytosť, ale ešte väčšmi zraňujú mňa samú. Moji najbližší sú moji rodičia. Sú ako moje odhalené svedomie, pretože vždy, keď sa na nich pozerám, vidím celý svoj život od detstva po dnešok. Vidím v ich očiach všetko, čo som zažila a čo oni zažilo so mnou. Vidím tam toľko bolíetok, ale aj veľa radosti. Tiež tam vidím moje najtajnejšie tajomstvá, všetky preplakané noci za láskami a starými priateľstvami, ale aj ich potešenie a úľavu, keď zrazu moje slzy vyschli. Ten srdcovúci smiech, keď sa spolu smežeme na niečom, čo chápeme len my. To všetko povzbudzovanie a ich úsilie o moju pohodu, všetku ich starostlivosť.

Vlastne je to tak, že vždy, keď som potrebovala pomôcť, oni boli na blízku, oni precítili všetky moje pocity so mnou. Vďaka nim sa cítim doma, či už sme v našom dome alebo sme preč. S nimi by som sa cítila doma aj keby ten dom nemal mať strechu, lebo sú to len ich ruky, ktoré pohladia, ktoré dvíhajú varovný prst, na ktorých sa môžem vyplakať, ktoré ma objímu, ktorým môžem dôverovať v dobrých aj zlých časoch.

Vladimíra Lukšová

„Domov sú ruky, na ktorých smieš plakať.“ - M. Válek.

„Domov je tam, kde tvoje srdce zostane." Tento citát mi raz niekto povedal a odvtedy sa nad ním zamýšľam.

Domov pre každého znamená niečo iné. Pre niekoho je domovom miesto, kde vyrastal, pre niekoho zase miesto, ktoré našiel neskôr. Avšak pre každého je domov významný a dôležitý. Domov je miesto, kde môžeme byť šťastní, smutní, jednoducho sami sebou. V domove nikto nemá zakázané byť tým, kým je.

Myslím si, že autor tohto krásneho citátu opísal domov veľmi skutočne. Domov sú skutočne ako ruky, ktoré nás držia a nepustia nás. Ale pre niekoho nemusí domov znamenať konkrétny byt alebo dom. Môže to byť miesto, kde radi chodievame a vždy cítime istú eufóriu, keď sa tam vrátíme znova. A čo domov znamená? Istotu, že sa máme kam vrátiť a bezpečie, ktoré je v tejto dobe veľmi dôležité. Domov je miesto, kde sa naše srdce cíti dobre. Miesto, kde sa cítime uvoľnene a pohodlne. Ľudia svoj domov vnímajú rôzne. Niektorí ho vnímajú ako samozrejmosť, iní zaň ďakujú každý deň. Ale domov nikdy nie je ako samozrejmosť.

Domov by mal pre každého znamenať istotu, bezpečie a slobodu. Mať domov je dôležité. Mať miesto, kam patríme, je podľa mňa pre každého šťastím. Preto by sme mali byť vďační za náš domov, v ktorom žijeme alebo do ktorého sa vždy radi vraciame. Myslím si, že domov je výnimočný a nikto sa v ňom nemusí báť.

Nikola Michalková

„Domov sú ruky, na ktorých smieš plakať“ M.Válek

Raz mi niekto povedal, že môžem byť rada, že mám rodinu. Dlhú som premýšľala, čo tou vetou konkrétne myslel a až teraz som pochopila celý jej význam. A to len vďaka citátu Miroslava Váleka.

Rodina. Slovo, ktoré nemusí zahŕňať iba rodičov, starých rodičov, súrodencov... Môže zahŕňať aj priateľov či partnera. Pre mňa slovo rodina znamená lásku, oporu, ale hlavne domov.

Rodina je tá skupina ľudí s ktorými sa cítim dobre, viem, že som v bezpečí a nič mi nechýba. Tak ako povedal aj Miroslav Válek: „Domov sú ruky, na ktorých smieš plakať“. Domov, sú teda ľudia, ktorí v mojom živote niečo znamenajú. Či už je to mama, otec, brat či sestra, ba aj priateľ, či kamaráti. Je to človek, ktorý ma vypočuje, keď mi je najhoršie, pomôže mi, poradí mi, uteší ma, keď to budem potrebovať, ba aj napomenie. Človek, pri ktorom sa môžem aj rozplakať a viem, že sa mi nebude smiať a určite nikomu nič nepovie.

Nie každý človek má rodinu, a preto by sme si mali vážiť každého, koho máme, pretože nikdy nevieme, kedy sme s tou osobou naposledy.

Carmen Zelísková, 3.A

„Domov sú ruky, na ktorých smieš plakať“ M.Válek

Vraví sa, že domov je miesto, kam sa človek môže vrátiť vždy. Že ho tam privítajú s otvorenou náručou a pripravenou postel'ov. Kde však má človek naozaj domov?

Na svete sú miliardy ľudí. Je to obrovské množstvo rodín a ani jedna nie je rovnaká. Dajú sa síce zaškatuľkovať do pojmov ako úplná, neúplná, šťastná či nešťastná, každá je iná.

Domov má byť predsa tam, kde je rodina. Aspoň tak by to určite povedala väčšina ľudí.

Ktovie, čo na to vravia ľudia, ktorí tú rodinu nemajú. Znamená to, že nemajú domov?

Myslím si, že domov je akékoľvek miesto, kde sa človek cíti dobre a má pocit, že tam patrí. Že môže byť sám sebou.

Práve o tom to totiž je. O tom, že keď prídete na miesto, kde ste doma, cítite sa bezpečne. Myslím tým natoľko bezpečne, že ak sa vám chce smiať, nebojíte sa hoc i bez príčiny smiať. Keď chcete plakať, plačete a viete, že stačí natiahnuť ruku a o chvíľu ju ktosi chytí. Viete, že ak chcete rozprávať, tak môžete a vždy sa nájde niekto, kto vás vypočuje.

Domov teda predsa len tvoria ľudia. Takí, pre ktorých znamenáte všetko na svete a oni pre vás znamenajú presne to isté.

Chcem len povedať, že ak sa ráno prebudíte a tešíte sa na deň, ktorý konečne strávite doma obklopený všetkými tými ľuďmi, ste víťaz.

Znamená to totiž, že nemáte len bydlisko či dom na žitie. Máte skutočný domov, kde vás milujú presne takého, aký ste.

Miroslava Tománková, 3.A

Vedúci redakčnej rady:

Mgr. Lukáš Dorušinec

Mgr. Mária Kuchárová Galková

Šéfredaktorky:

Vladimíra Lukšová

Nikola Michalková

Redaktorky:

Nikola Michalková

Veronika Belianska

Carmen Zelísková

Miroslava Tománková

Michaela Gajdošová

Vladimíra Lukšová

Miroslava Mihoková

Linda Benaoudiová

Eliška Bajzíková

Vydáva

**SÚKROMNÁ STREDNÁ ODBORNÁ ŠKOLA
PEDAGOGICKÁ**
Tovarnícka 1641, P.O.Box 151, 955 01 Topoľčany

september-december 2017